

Arrest

nr. 126 511 van 1 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 20 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het koninklijk besluit tot uitzetting van 28 februari 2014.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. STRUBBE, die loco advocaat W. GARDIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 29 april 2007 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 7 mei 2007 een asielaanvraag in. Deze asielaanvraag wordt afgesloten bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 november 2007 met nummer 3561 waarbij verzoeker zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

1.2. Verzoeker legt op 8 oktober 2007 te Ardoie een verklaring van wettelijke samenwoning af met een Belgische vrouw.

1.3. Op 14 augustus 2008 wordt het kind E. S. geboren, dat door verzoeker wordt erkend.

1.4. Verzoeker wordt op 2 april 2009 in het bezit gesteld van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.5. Op 17 maart 2010 wordt de wettelijke samenwoning stopgezet, waarna de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 25 maart 2010 de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten neemt.

1.6. Bij arrest van 25 september 2012 van het hof van beroep van Gent wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar wegens diefstal door middel van geweld of bedreiging bij nacht en door twee of meer personen, wegens diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, wegens poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels en wegens bendevoorming.

1.7. Op 28 februari 2014 wordt een koninklijk besluit tot uitzetting uitgevaardigd. Dit besluit is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op de artikels 20 en 43, 2°;

Gelet op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van Servië;

Overwegende dat betrokkene zich op 07 mei 2007 vluchteling verklaarde en dat zijn asielaanvraag definitief afgesloten werd door een beslissing van 12 november 2007 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die hem geen vluchtelingenstatus en geen subsidiaire bescherming toegekend heeft, beslissing hem betekend per post;

Overwegende dat betrokkene op 08 oktober 2007 een verklaring van wettelijke samenwoonst tekent met [D. C. C.], geboren te [...] op [...], van Belgische nationaliteit;

Overwegende dat betrokkene op 05 november 2007 een verzoek tot machtiging van verblijf heeft ingediend in het kader van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 en dat deze zonder voorwerp werd verklaard op 04 juni 2009, beslissing hem betekend op 15 juni 2009;

Overwegende dat uit deze gemeenschap op 14 augustus 2008 een kind werd geboren van Belgische nationaliteit;

Overwegende dat betrokkene op 09 oktober 2008 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie heeft ingediend en dat hij op 02 april 2009 werd ingeschreven in het bevolkingsregister;

Overwegende dat de wettelijke samenwoonst op 17 maart 2010 werd beëindigd;

Overwegende dat er op 25 maart 2010 een beëindiging van zijn verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, beslissing hem betekend op 06 december 2010;

Overwegende dat hij niet meer gemachtigd is om zich in het Rijk te vestigen;

Overwegende dat hij zich tussen 01 januari 2011 en 14 juli 2011 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met braak; aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels (3 feiten); aan poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels (3 feiten); aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging opgericht met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of eigendommen en wetens en willens aan deze bende of haar afdeling wapens, munitie, werktuigen tot het plegen van misdaden, een onderdak, een schuilplaats of vergaderplaats te hebben verschaft, feiten waarvoor hij op 25 september 2012 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar;

Overwegende dat hij bijgevolg door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde ernstig heeft geschaad;

Overwegende dat de Commissie van Advies voor vreemdelingen in haar advies van 21 mei 2013 stelt: "dat in het licht van artikel 8 EVRM de verwijdering uit België van betrokkene zich niet opdringt. Hij heeft

hier een zootje, dat bij de moeder woont en waarvoor hij een onderhoudsbijdrage betaalt. De jeugdrechtbank heeft overigens na zijn vrijlating een bepaald omgangsrecht in het vooruitzicht gesteld";

Gelet op het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen die meent dat de uitzetting niet gerechtvaardigd is;

Overwegende dat zijn gewezen vriendin met hun zoon sinds 22 februari 2012 niet meer op bezoek komt in de gevangenis;

Overwegende dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn gezin- en privéleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen;

Overwegende dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden;

Overwegende dat de Belgische staat de plicht heeft om haar onderdanen te beschermen tegen betrokkene die zijn persoonlijke geldgewin superieur acht aan het recht van anderen op eigendom en op fysieke en psychische integriteit;

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat de uitzetting van betrokkene hiertoe een gepaste maatregel vormt;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde ernstig heeft geschaad;

Overwegende, zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag op de openbare orde heeft gepleegd en dat zijn aanwezigheid in het land een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast;

Op de voordracht van Onze Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Hebben Wij besloten en besluiten Wij:

Artikel 1.- [S. A.], geboren te [...] op [...], wordt uitgezet.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere toelating van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Artikel 2.- Dit besluit treedt in werking vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene.

Artikel 3.- Onze Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is belast met de uitvoering van dit besluit."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Art 8 EVRM garandeert het recht op eerbiediging van privé, familie- en gezinsleven.

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Een beslissing tot uitzetting (met een terugkeerverbod voor 10 jaar) van verzoekende partij is dan ook strijdig met artikel 8 van het EVRM.

De schending van art. 8 EVRM is hier wel heel uitgesproken.

Verzoeker heeft immers een minderjarig kind met de Belgische nationaliteit.

Bijgevolg kan in toepassing van art. 8 EVRM niet op lichtzinnige wijze worden gehandeld vermits dit een vernietiging van het gezinsleven van verzoekende partij voor gevolg zou hebben.

Dat het gezinsleven van verzoekende partij en zijn minderjarige kind onverkort de bescherming geniet van art. 8 EVRM.

Alinea 2 van het artikel 8 van het EVRM somt de voorwaarden op waaraan een inmenging in de uitoefening van het recht op privé-leven en familiaal leven moeten voldoen.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het artikel 8 EVRM stelt er zich niet tevreden mee om de Staat tot niet-inmenging maar legt tevens positieve verplichtingen op. In het arrest Rees van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 17 oktober 1986 werd gesteld dat om de draagwijdte van de positieve verplichtingen te bepalen die rusten op de Staat een rechtvaardig evenwicht moet gevonden worden tussen het algemeen belang en de belangen van het individu. Deze vereiste van proportionaliteit verplicht tot het zoeken van een rechtvaardig evenwicht tussen het respect van de individuele rechten die in het spel zijn en de bescherming van de specifieke belangen waarop de inmenging zich baseert. De inmenging moet t.a.v. het nagestreefde legitieme doel proportioneel zijn, quod non in casu.

Reeds herhaaldelijk oordeelde Uw Raad dat er op zijn minst een nauwkeurig onderzoek dient te gebeuren en dat er een concrete belangenafweging diende te worden gemaakt. (RvV 75.253 dd. 16 februari 2012, RvV 74.258 dd. 31 januari 2012)

In casu werd nog een grondig onderzoek gevoerd noch werd een concrete belangenafweging doorgevoerd.

Terzake dient te worden verwezen naar het advies van de commissie van advies voor vreemdelingen waar uitdrukkelijk wordt gewezen op het feit dat verzoekende partij een onderhoudsbijdrage betaald voor zijn zoon.

Bovendien werd in het kwestieuze advies gewezen op het feit dat de Jeugdrechter de hervatting van de contacten tussen verzoekende partij en zijn zoon uitdrukkelijk in het vooruitzicht stelde bij de vrijlating van verzoekende partij;

Het feit dat de zoon van verzoekende partij reeds enige tijd niet meer op bezoek kwam in de gevangenis doet aan deze vaststelling uiteraard geen afbreuk. Dit is immers een situatie onafhankelijk van de wil van verzoekende partij. De leeftijd van het kind is immers van dien aard dat de zoon voor de bezoeken aan verzoekende partij volkomen is aangewezen op de moeder, met wie de relatie tot een einde is gekomen.

Bovendien is een en ander er niet gemakkelijker op geworden na de overplaatsing van verzoekende partij naar de P.I. TILBURG.

Bovendien dient bij de beoordeling van art. 8 EVRM rekening te worden gehouden met de belangen van het kind die in het gedrang dreigen te komen (cfr. RvV 117 198 dd. 20 januari 2014; EHRM 28 juni 2011, nr. 5597/09; EHRM 31 januari 2006 nr. 5043599)

In casu werd in het advies van de commissie van advies van vreemdelingen uitdrukkelijk gewezen dat verzoekende partij het nodige doet teneinde bij te dragen in de kosten van opvoeding en levensonderhoud van het minderjarige kind.

Het spreekt voor zich dat er sprake is van een ernstige benadeling van de minderjarige wanneer zulks in de toekomst niet meer mogelijk zou zijn.

Bovendien werd in hetzelfde advies aangegeven dat verzoekende partij een herstel van de contacten betracht, waarbij door de Jeugdrechter een dergelijk herstel bij de vrijlating van verzoekende partij in het vooruitzicht werd gesteld.

Het kan in ieder geval niet worden betwist dat het niet enkel in het belang van verzoekende partij is dat de contacten van het kind met de vader worden hersteld, doch ook van het kind zelf.

In casu zou een terugwijzing bovendien een definitieve en volledige beëindiging van het gezinsleven van verzoekende partij (en het kind) voor gevolg hebben. Het kind heeft immers de Belgische nationaliteit net als de moeder van het kind. De relatie tussen de moeder van het kind en verzoeker werd inmiddels beëindigd. En verderzetting van de contacten tussen verzoekende partij en zijn kind in het buitenland lijkt in die zin weinig realistisch.

Bovendien gaat met de het koninklijk besluit een inreisverbod gepaard voor een periode van maar liefst tien jaar.

Er kan aldus niet worden beweerd dat het gezinsleven van verzoeker ook elders kan worden uitgeoefend, in het land van herkomst of elders.

Een terugwijzing zou dan ook het definitieve einde van de gezinsrelatie tussen verzoekende partij en zijn minderjarige zoon voor gevolg hebben.

De in de bestreden beslissing opgenomen motieven zijn geenszins van aard om aan deze pertinente vaststellingen afbreuk te doen.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers geenszins dat door de verwerende partij de afweging werd gemaakt tussen de belangen van verzoekende partij en haar minderjarig zoon en de belangen van de Belgische staat.

In geen geval kan dan ook worden aangenomen dat de beslissing tot stand kwam met inachtnaam van art. 8 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is dan ook gegrond."

3.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met zijn Belgische minderjarige zoon en betoogt dat de bestreden maatregel neerkomt op een "vernietiging" van dit gezinsleven. Hij betoogt dat noch een grondig onderzoek noch een concrete belangenafweging werd doorgevoerd.

Het is niet betwist dat verzoeker vader is van een Belgisch kind. Wat de vraag betreft of er sprake is van een effectief beleefd gezinsleven dringt zich verder de vaststelling op dat ondanks het evenmin betwiste gegeven dat verzoekers ex-partner met hun zoon sinds 22 februari 2012 niet meer op bezoek komt in de gevangenis – waardoor er ten tijde van het nemen van de bestreden maatregel reeds gedurende twee jaar geen sprake meer lijkt te zijn van contacten tussen verzoeker en zijn zoon – uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: het EHRM) volgt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarige kind slechts in uitzonderlijke omstandigheden door latere gebeurtenissen kan worden verbroken (EHRM 22 januari 1996, Gül / Zwitserland). In het bestreden besluit wordt het bestaan van een gezinsleven tussen verzoeker en zijn kind op zich niet betwist.

Daargelaten de vraag of huidige zaak vervolgens vanuit de leer van de positieve of negatieve verplichtingen dient te worden onderzocht, is het verder niet betwist dat de inmenging is voorzien door de wet en is ingegeven door de bescherming van de openbare orde. De vraag ligt in casu voor of verweerder in redelijkheid een belangenafweging heeft doorgevoerd tussen het algemeen belang en de persoonlijke belangen van verzoeker – met name op het vlak van het gezinsleven met zijn minderjarige zoon – en in dit licht een afdoende onderzoek heeft gevoerd.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Verzoeker wijst op het gestelde in het advies van de commissie van advies voor vreemdelingen dat *“in het licht van artikel 8 EVRM de verwijdering uit België van betrokkene zich niet opdringt. Hij heeft hier een zontje, dat bij de moeder woont en waarvoor hij een onderhoudsbijdrage betaalt. De jeugdrechtsbank heeft overigens na zijn vrijlating een bepaald omgangsrecht in het vooruitzicht gesteld”*.

De vaststelling dringt zich allereerst op dat uit de bestreden maatregel blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met dit advies en het hierin gestelde. Dit advies betreft evenwel geen bindend advies. Er rust op verweerder, wanneer hij wenst af te wijken van dit advies, wel een bijzondere motiveringsplicht in die zin dat indien het advies niet wordt bijgetreden er in de beslissing moet worden gemotiveerd om welke redenen dit advies niet wordt gevolgd. Het omstandig motiveren houdt niet in dat de overheid verplicht is het advies te weerleggen. Het is noodzakelijk, doch voldoende, dat de beslissing duidelijk en omstandig de redenen doet kennen die haar verantwoorden en waaruit kan worden afgeleid waarom het advies in andersluidende zin niet wordt gevolgd (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, “Formele motivering van bestuurshandelingen” in *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 157-158). In casu gaf verweerder aan af te wijken van het advies wijzende op enerzijds het gegeven dat verzoekers gewezen vriendin met hun zoon sinds 22 februari 2012 niet meer op bezoek komt in de gevangenis en anderzijds het actueel, ernstig en reëel gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde en dat volgens hem zwaarder doorweegt. Hierbij wordt erop gewezen dat de Belgische staat de plicht heeft zijn onderdanen te beschermen tegen een persoon zoals verzoeker die zijn persoonlijk geldgewin superieur acht aan het recht op eigendom en op fysieke en psychische integriteit.

De Raad stelt vast dat verzoeker de jegens hem weerhouden feiten niet betwist en evenmin dat hij hiervoor bij arrest van 25 september 2012 door het hof van beroep van Gent werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar. Hij betwist verder ook niet het gestelde in de bestreden maatregel dat hij, gelet op de door hem gepleegde feiten zoals deze blijken uit de bestreden maatregel, door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde ernstig heeft geschaad én door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht een ernstige, reële en actuele bedreiging te vormen voor een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij. Aldus dringt ook de vaststelling zich op dat verzoeker zelf zijn privé- en/of gezinsleven in België met zijn zoon in het gedrang heeft gebracht.

Verzoeker betwist daarnaast ook niet dat zijn ex-partner met zijn zoon sinds 22 februari 2012 niet meer op bezoek komt in de gevangenis. Er blijkt aldus reeds geruime tijd geen sprake meer te zijn van contacten tussen verzoeker en zijn zoon. Enige zeer nauwe band tussen verzoeker en zijn zoon blijkt in deze bijgevolg niet. Ook wat de periode voor 22 februari 2012 betreft, liggen geen stukken voor waaruit een dergelijke nauwe band blijkt. Verzoeker geeft aan dat hij sinds deze datum geen contact meer heeft met zijn zoon omdat de moeder dit niet zou toelaten, doch dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat geen nauwe band blijkt. Er blijkt ook niet dat verzoeker een actueel recht op contact met zijn zoon heeft afgedwongen of dat de hiertoe bevoegde rechter een dergelijk recht heeft vastgesteld. Hiertoe worden door verzoeker geen stukken voorgelegd. Het gegeven dat verzoeker op zeker ogenblik werd overgebracht naar Tilburg om zijn straf uit te zitten, kan verder bezwaarlijk worden aanvaard als reden dat hij sinds voormelde datum geen enkel bezoek meer ontvangt van zijn ex-partner met hun zoon.

Verzoeker wijst op het gestelde in het advies van de commissie van advies voor vreemdelingen dat hij een onderhoudsbijdrage zou betalen voor zijn zoon. Het komt evenwel niet als kennelijk onredelijk voor waar verweerder dit gegeven niet heeft weerhouden als reden om de belangenafweging alsnog in het voordeel van verzoekers ingeroepen gezinsleven te doen uitdraaien. Zo kan worden aangenomen dat verzoeker ook vanuit zijn herkomstland kan bijdragen in het onderhoud van zijn zoon. Hiervoor is de aanwezigheid op het Belgische grondgebied van verzoeker niet vereist.

Verder wijst verzoeker eveneens op het gestelde in het betreffende advies dat de jeugdrechtbank na zijn vrijlating een bepaald omgangsrecht in het vooruitzicht heeft gesteld. De Raad herhaalt dat niet blijkt dat verzoeker actueel een omgangsrecht heeft met zijn zoon. Het dossier bevat aanwijzingen dat de moeder van het kind het exclusief ouderlijk gezag heeft over het kind. Ter terechtzitting wordt dit niet tegengesproken. De mogelijkheid dat in de toekomst, bij verzoekers vrijlating, een omgangsrecht zou worden bepaald, belet nog niet dat verweerder overgaat tot huidig besluit van uitzetting ter bescherming van de Belgische maatschappij en openbare orde. Nu enerzijds geen concreet begin van bewijs voorligt van een nauwe band tussen verzoeker en zijn kind en er ten tijde van het nemen van de bestreden maatregel reeds twee jaar geen enkel contact meer blijkt tussen hen en anderzijds de vastgestelde en niet-betwiste ernstige, actuele en reële bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving die verzoeker vormt, kan de Raad het niet kennelijk onredelijk bevinden dat verweerder in deze het algemeen belang zwaarder heeft laten doorwegen dan het ingeroepen gezinsleven.

De Raad wijst in dit verband op rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk). In casu dringt de vaststelling zich op dat geen nauwe band blijkt tussen verzoeker en zijn kind en de moeder de opvoeding en zorg voor dit kind op zich neemt. Er blijkt ook niet dat contact via telefoon en internet vanuit verzoekers herkomstland Servië niet mogelijk zal zijn. Er blijkt evenmin dat het kind mits begeleiding van de moeder of een ander gezinslid of indien het wat ouder is verzoeker niet kan opzoeken in het land van herkomst. Het door verzoeker gestelde als zou de bestreden maatregel elk gezinsleven met zijn zoon “vernietigen” of een “definitieve en volledige beëindiging” van dit gezinsleven inhouden blijkt dan ook niet. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat dezelfde feitelijke omstandigheden zich voordeden als in de door hem aangehaalde rechtspraak van het EHRM. Zo was in het arrest Nunez t. Noorwegen (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09) sprake van “*langdurende en nauwe banden met hun moeder*” (“*long lasting and close bonds to their mother*”) die dreigde te worden uitgewezen en zonder dat blijkt dat er in deze zaak sprake was een persoonlijk gedrag dat een gelijkaardige ernstige, actuele en reële bedreiging inhield voor een fundamenteel belang van de samenleving. Eenzelfde geldt wat betreft het arrest Da Silva t. Nederland van het EHRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99).

Verzoeker betoogt nog dat de belangen van het kind mede in overweging dienen te worden genomen. Verweerder wees er in dit verband evenwel op dat verzoekers ex-partner met hun zoon sinds 22 februari 2012 niet langer op bezoek komt in de gevangenis en er derhalve ten tijde van de bestreden maatregel reeds sinds twee jaar geen contact meer blijkt tussen verzoeker en zijn kind. Aldus kan niet zonder meer wordt gesteld dat de belangen van het kind niet in overweging werden genomen. Verzoeker blijft verder zelf in gebreke om in concreto toe te lichten dat er gegronde redenen zijn betreffende de belangen van het kind die zich verzetten tegen de gemaakte belangenafweging. Zo blijkt

bijvoorbeeld niet dat verweerder ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden met bepaalde aspecten die zijn relatie met zijn kind kenmerken. Het enkele gegeven dat de jeugdrechter een omgangsrecht bij vrijlating in het vooruitzicht zou hebben gesteld, geeft nog niet aan dat er in huidig dossier bepaalde dwingende aspecten voorhanden zijn die erop wijzen dat het belang van het kind de nabije aanwezigheid en regelmatig contact met zijn vader noodzaakt, op een wijze dat dit de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM kan beïnvloeden. Enig concreet vonnis van de jeugdrechter ligt in deze ook niet voor. Er kan aldus niet worden vastgesteld dat de belangen van het kind niet voldoende in rekening werden gebracht of ertoe leiden dat de gemaakte belangenafweging kennelijk onredelijk zou zijn.

Gelet op hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat niet blijkt dat verweerder kennelijk onredelijk handelde door te oordelen dat in casu het algemene belang zwaarder doorweegt dan de persoonlijke belangen van verzoeker. Hij betoogt dat geen concrete belangenafweging werd doorgevoerd, doch een belangenafweging blijkt wel degelijk uit de bestreden maatregel en verzoeker blijft zelf in gebreke concrete elementen aan te brengen waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden en die van aard zijn het kennelijk onredelijk karakter van de doorgevoerde belangenafweging aan te tonen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of het hierin vervatte proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.2. De Raad stelt vast dat verweerder rekening heeft gehouden met het advies van de commissie van advies voor vreemdeling en het hierin gestelde dat verzoeker een onderhoudsbijdrage betaalt en de jeugdrechterbank na zijn vrijlating een bepaald omgangsrecht in het vooruitzicht heeft gesteld. Hij oordeelde evenwel dat niettemin het algemeen belang zwaarder doorweegt dan verzoekers gezinsleven met zijn zoon. Hij wees hierbij, zoals reeds aangehaald, op het gegeven dat er reeds twee jaar geen contact meer is tussen verzoeker en zijn zoon en het gegeven dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een actueel, ernstig en reëel gevaar vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Wat dit laatste betreft werd er ook op gewezen dat de Belgische staat de plicht heeft om haar onderdanen te beschermen tegen verzoeker die zijn persoonlijke geldgewin superieur acht aan het recht van anderen op eigendom en op fysieke en psychische integriteit.

Verzoekers betoog dat de bestreden akte onzorgvuldig tot stand zou zijn gekomen, hangt nauw samen met de – in het licht van de bespreking van artikel 8 van het EVRM – reeds beoordeelde belangenafweging tussen verzoekers persoonlijke belangen en de belangen van de Belgische samenleving. Hierbij werd reeds vastgesteld dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker een Belgische zoon heeft doch dat niet kan worden vastgesteld dat een incorrecte of kennelijke onredelijke belangenafweging werd doorgevoerd bij het nemen van de bestreden akte.

Verzoeker toont niet aan met welke concrete aspecten van zijn ingeroepen gezinsleven met zijn zoon ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de bestreden maatregel. Evenmin licht hij op concrete wijze toe in welke zin de belangen van het kind zich zouden verzetten tegen de bestreden maatregel. Hij wijst op zijn intentie om het contact met zijn zoon te herstellen, hetgeen de jeugdrechter in het vooruitzicht zou hebben gesteld bij zijn vrijlating, doch verweerder plaatste hier tegenover dat geen nauwe band en/of recente contacten blijken tussen verzoeker en zijn zoon en het actueel, reëel en ernstig gevaar voor de openbare orde dat verzoeker vormt. Er blijken geen concrete elementen waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden. Verzoeker maakt aan de hand van zijn betoog niet aannemelijk dat geen afdoende onderzoek werd doorgevoerd betreffende de relatie met zijn kind.

Verzoeker toont aan de hand van zijn uiteenzetting niet aan dat de bestreden akte is gesteund op een incorrecte feitenvinding of dat de overheid niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag legde bij het nemen van de bestreden akte.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

3.2.3. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS